

L'artista enlluerna el primer cap de setmana del festival Sitges Teatre amb 'My Movements Are Alone Like Streetdogs'

Jan Fabre, el fulgurant meteorit del nord

Francesc Massip
SITGES

El cel teatral de Sitges va quedar diumenge profundament ratllat pel pas meteòric d'un espectacle excepcional del qual avui es pot veure l'última resplendor: 'My Movements Are Alone Like Streetdogs'.

El coreògraf flamenc Jan Fabre (1958) és alhora responsable de la direcció escènica i de l'escenografia de *My Movements Are Alone Like Streetdogs* (*Els meus moviments són solitaris com els gossos de carrer*), on fa gala de la seva trencadora creativitat també com a artista plàstic. L'escenari és presidit per un gos dissecat amb cara de lleona i penjat del teler; una imatge esfereïdora que recolza en dos mastins més passats pel bisturi del taxidermista que jeuen a terra. En contrast, un gosset d'aigua, viu però dòcilment immòbil, treu la llengua des del fons. Aquest peculiar i inquietant espai plàstic és habitat per una autèntica força de la naturalesa: la ballarina Erna Omarsdóttir, una islandesa torbadora que es converteix en un inexhau-

Un gos dissecat presideix les execucions de la ballarina Erna Omarsdóttir

rible guèiser de moviment, en un cràter d'acció permanent, i, malgrat la seva vertiginosa voràgine, la dansa es pronuncia amb una mil·limètrica

precisió. En l'impollut espai negre que emmarca l'acció, Erna dibuixa l'escenari amb gargots de iogurt que després llepa i s'empassa amb fruïció

que mai no enterboleixen la lectura ans resulten d'una impecable netedat. Erna no només duu a terme aquesta activitat frenètica de bellissi-

orgàmica. Neteja el terra amb la llengua fins a erosionar-se les papil·les i ho eixuga amb els cabells. De sobte, comencen a ploure pastilles de mantega que reboten amb aquell cop sord i cremós al fons de l'escenari i que serviran per prendre les empremses digitals dels gossos morts i per lubricar els malucs de la ballarina per tal de fer lliscar les estretes faldilles que s'enfunda. Iogurt i mantega són ingredients nutricis que han ingressat fa temps en l'àmbit de la mitofantasia sexual, aspecte que el muntatge tracta amb recurrència. Hi ha tota una gestualitat de gran inventiva i varietat per evocar el coit o la masturbació. La ballarina reptat com una iguana, es contrau i s'expandeix com una ameba, es cargola com un cavallet de mar i salta com un gripau. És un seguit d'impulsos gestuals sense aturador

mes cadències, sinó que a més fa un recitat violent fins als límits de l'afonia, als antípodes dels "mots tranquils com el meu gos que dorm" de la cançó de Léo Ferré (*Le chien*) amb què es clou l'espectacle: després de provocar a la insurrecció i a l'amor, després d'observar que els gossos quan noten una presència s'alteren i corren a amagar l'os, declara que xerra i crida com un gos perquè és un gos. Així, aquest espectacle és, doncs, un espectacle impactant, d'una turbulència carregada d'estímul i amb una actriu que es deixa literalment la pell en cada representació.

Coreografia feixuga

A anys llum es pronuncia el solo de la ballarina valenciana Lipi Hernández del grup Las Malqueridas, dirigida per Yvette Vigatà. *Salomé* presenta diverses seqüències, pedestrement empalmades, sobre la cèlebre filla d'Herodides que s'enamora de Iokanaan (Joan Baptista) i li mendica un petó que el Precursor li nega una i altra volta. Salomé és la imatge bíblica de la dansa, però Lipi Hernández interpreta una coreografia feixuga i apilotada, bé que aconsegueix puntualment imatges poderoses, potser massa explícites, com quan es vesteix de sado per tal de dur a terme l'execució del sant reaci a la besada. El tall de l'espasa s'expressa amb un fil roig amb què es marca la cara, i la decapitació és relatada amb l'acció de trepitjar raïms dintre del cup a ritme de rap. Després empastifa l'escena amb els peus amarats de vermell i dibuixa sobre l'escenari la terrible degolla. Finalment, la coneguda dansa dels set vels amb què Salomé retribueix Herodes es du a terme dintre d'un plàstic, ofegant la lubricitat que faria al cas. Tampoc excel·leix en el recitat d'un text que fa més nosa que servei.

Bernat Deltell
SITGES

La 33a edició del Sitges Teatre Internacional presenta aquesta nit al Teatre Prado (23.00 h) l'obra 'Liberat me', de l'italià Franco Di Francescantonio.

Es tracta d'un muntatge escènic basat en la relació d'incomunicació que s'estableix entre un pare i un fill. A partir d'un diàleg entre els actors Jordi Collet i el mateix Francescantonio, l'obra proposa un viatge singular i íntim, dolorós i aspre, i, fins a cert punt, des-

Franco di Francescantonio retrata la incomunicació entre pares i fills

pietat, quan sorgeix entre ells una recíproca assumpció de la responsabilitat.

L'obra, basada en un text de l'escriptor israelià Yehoshua Sobol, autor entre d'altres de *Ghetto*, considerada obra de l'any a Anglaterra el 1989 i a Alemanya el 1985, pren la tragèdia com a eix bàsic de la trama, una tragèdia explicada en dues llengües diferents: l'italià (en el cas del pare) i el català (el fill), per posar de manifest aquesta incomunicació. "La incomunicació no és pel fet de parlar dues llengües diferents, sinó per parlar dos llenguatges diferents", explica el director, que defineix l'obra de Sobol com "d'escriptura

molt forta, que parteix d'una temàtica vella però contemporània, perquè al capdavall el que se'ns explica és el diàleg que s'estableix entre un pare i un fill". L'escenari de *Liberat me* és com el de les catifes de Corpus, en què tothom hi treballa molt de temps "i al final passa la processó i ho destrueix tot". Precisament, aquesta destrucció és a l'arrel dels personatges que constantment provoquen un estira-i-arroña, ja que d'alguna manera voldrien emprendre camins diferents però al mateix temps es necessiten. "De fet -diu el director-, el pare

vol abandonar les seves responsabilitats, i el fill, assumir-les, però ni l'un ni l'altre poden deixar de banda els seus rols". Amb el rerefons de la mare morta, els dos personatges simbolitzen, també, la incomunicació entre societats i nacions -cal no oblidar que l'autor del text és israelià-, que es reflecteix fent parlar en dues llengües diferents els protagonistes.

Un dels altres espectacles que es poden veure avui al certamen és el de *Meus amores*, de la companyia De Maximiliano. Es tracta del primer text de Teresa Sánchez, en el qual

cinc personatges ofereixen una visió perversa dels pensaments dels uns respecte als altres. Com diu l'autora i al mateix temps protagonista, els cinc protagonistes "parlen del real i l'imaginari, del que pensa un de l'altre i del que realment és". Per fer més efectiva la tragèdia de la incomunicació, Sánchez situa l'acció en una pista d'aeroport, "perquè no deixa de ser un espai buit i absurd, on tothom mira els avions per fugir a un altre lloc". L'obra, un divertiment, segons l'autora, conté un llenguatge poètic pel que fa al text, i formal en l'escena, amb una bona dosi de música i gestualitat.